

Notă de informare privind jurisprudența Curții nr. 142

Iunie 2011

Osman împotriva Danemarcei - 38058/09

Hotărârea din 14.06.2011 [Secția I]

Art. 8

Expulzare

Art. 8 § 1

Respectarea vieții de familie

Respectarea vieții private

Refuzul de reînnoire a permisului de ședere al unei minore trimise în străinătate de părinți împotriva voinței sale: *încălcare*

În fapt – Reclamanta este o resortisantă somaleză care a trăit în Danemarca împreună cu părinții, frații și surorile sale începând cu vârsta de 7 ani. La vârsta de 15 ani, tatăl acesteia a trimis-o, împotriva voinței sale, într-o tabără de refugiați din Kenya pentru a o îngriji pe bunica sa paternă. Doi ani mai târziu, în timp ce era în continuare minoră, a solicitat reunirea cu familia sa în Danemarca; serviciile de imigrație daneze au respins cererea cu motivarea că reclamanta a rămas mai mult de 12 luni consecutive în afara țării și, în consecință, permisul său de ședere expirase. Au precizat, de asemenea, că aceasta nu putea pretinde eliberarea unui nou permis întrucât, în urma unor modificări legislative introduse cu scopul de a descuraja părinții străini de a-și trimite copiii adolescenți în țările de origine pentru a primi o educație mai tradițională, doar copiii cu vârsta mai mică de 15 ani pot solicita reunirea cu familia. În cele din urmă, s-a considerat că nu există în speță circumstanțe particulare susceptibile pentru a justifica o excepție deoarece, în primul rând, persoana în cauză nu-și văzuse mama de 4 ani, iar în al doilea rând, aceasta acceptase să fie trimisă în Kenya și, în fine, putea să rămână în această țară cu bunica sa sau cu familia acesteia.

În drept – Art. 8: refuzul de reînnoire a permisului de ședere a adus atingere vieții sale private și de familie. Reclamanta era încă minoră la momentul când a solicitat reunirea familiei în Danemarca, iar pentru tinerii care nu și-au întemeiat încă propria lor familie, relația cu părinții și ceilalți membri ai familiei constituie „viață de familie.” De asemenea, ansamblul de legături sociale dintre un imigrant stabilit și comunitatea în cadrul căreia trăiește formează „viața sa privată”. De altfel, măsura denunțată era prevăzută de legea daneză și avea ca scop legitim controlul imigrației.

În ceea ce privește chestiunea dacă măsura era necesară într-o societate democratică, Curtea reține că reclamanta și-a petrecut copilăria în Danemarca, vorbește limba daneză, a fost școlarizată în Danemarca,

precum și că toți membrii apropiați ai familiei sale locuiesc în această țară. Prin urmare, aceasta poate fi considerată un imigrant stabilit care a locuit în mod legal pe parcursul aproape al întregii sale copilării și adolescențe sau, în orice caz, al celei mai mari părți a acesteia, astfel încât doar motive foarte solide puteau justifica refuzul de a reînnoi permisul acesteia de ședere. Chiar dacă scopul urmărit prin noul act normativ – descurajarea părinților imigranți de a-și trimite copiii în țările lor de origine pentru a fi „reeducați” într-un mod pe care părinții îl consideră mai apropiat de originile lor etnice – este legitim, nu poate fi însă neglijat dreptul copiilor la respectarea vieții private și de familie.

Or, deși reclamanta a susținut că decizia tatălui său de a o trimite în Kenya pentru o perioadă așa de mare a fost luată împotriva voinței sale și nu era conformă cu interesele acesteia, autoritățile i-au respins argumentele pe motivul că, la momentul respectiv, reclamanta se afla în grija părinților. Curtea recunoaște că exercițiul drepturilor părintești constituie un element fundamental al vieții familiale și că, pentru întreținerea și educația copiilor, în mod normal și necesar părinții aleg locul unde trebuie să trăiască copiii lor. Autoritățile nu pot face însă abstracție de interesul copilului, în special de dreptul său la respectarea vieții private și de familie. Mai mult, faptul că, timp de 4 ani, reclamanta nu a avut decât puține contacte cu mama sa poate fi explicat prin mai mulți factori, în special constrângeri practice și financiare, și este greu de concluzionat că mama și fiica nu mai doreau să mențină sau să întărească legăturile lor familiale. În cele din urmă, modificarea legislativă care a scăzut de la 18 la 15 ani limita de vârstă pentru a beneficia de reunirea familiei nu putea fi prevăzută atunci când decizia de trimitere a reclamantei în Kenya a fost luată și nici la momentul în care permisul de ședere a expirat. În aceste condiții, nu se poate afirma că interesele reclamantei au fost luate suficient în considerare sau cântărite în mod echitabil față de interesul statului constând în controlul imigrației.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Art. 41: 15 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.